

נספח מס' 2 – הסיפור על רבי עקיבא בחורבן:

"פעם אחת היו עולין לירושלים, כיון שהגיעו להר הצופים קרעו בגדיהם. כיון שהגיעו להר הבית, ראו שועל שיצא מבית קדשי הקדשים, התחילו הן בוכין ורבי עקיבא מצחק. אמרו לו: מפני מה אתה מצחק? אמר להם: מפני מה אתם בוכים? אמרו לו, מקום שכתוב בו: "והזר הקרב יומת" ועכשיו שועלים הלכו בו ולא נבכה? אמר להן: לכך אני מצחק... באוריה כתיב: "לכן בגללכם ציון שדה תחרש" בזכריה כתיב: "עוד ישבו זקנים וזקנות ברחובות ירושלם". עד שלא נתקיימה נבואתו של אוריה – הייתי מתיירא שלא תתקיים נבואתו של זכריה, עכשיו שנתקיימה נבואתו של אוריה – בידוע שנתקיימה נבואתו של זכריה מתקיימת. בלשון הזה אמרו לו: עקיבא, ניחמתנו! עקיבא, ניחמתנו."

(מכות כד).

נספח מס' 3 – הפסוק מישעיה:

הנביא ישעיה אומר: "ברגע קטן עזבתך וברחמים גדולים אקבצך". (ישעיה נד, ז).

האם "רגע קטן" הוא זה? שני בתי המקדש חרבו, דרך כל מסע הייסורים של העם היהודי, בשנות האינקוויזיציה, הפוגרומים האיומים, מסעי הצלב, ההרג והזוועה, תקופת השואה וכל מה שעבר עלינו עד היום – כל זה נכלל ב"רגע קטן"?! כיצד אפשר להבין זאת!?

אולם, אם לזה "רגע קטן" ייקרא, אז תנסו רק לדמיין כיצד תראה ההבטחה של "וברחמים גדולים אקבצך..." (הרב יחזקאל סרנא, ראש ישיבת 'חברון').